अथ पञ्चमोऽनुवाकः ।

चतुर्थे त्रयाणामाहवनीयादीनामाधानमुक्तं, पञ्चमे तत्रैव कञ्चिद्विशेषं पवमानहवींषि चाभिदधाति ।

तत्रादौ व्याहृतिमन्त्रान् विधत्ते । "प्रजापतिर्वाचः सत्यमपश्यत् । तेनाग्निमाधत्त । तेन वै स आर्ध्नोत् । भूर्भुवः सुवरित्याह । एतद्वै वाचः सत्यम् । य एतेनाग्निमाधत्ते । ऋध्नोत्येव । अथो सत्यप्राशूरेव भवति । अथो य एवं विद्वानभिचरति । स्तृणुत एवैनम्" [१] इति । वाचः सम्बन्धि यत् सत्यं अवश्यम्भाविफलसाधनं मन्त्ररूपं तच्छास्त्रमुखेन दृष्ट्वा प्रजापतिस्तेनाग्निमाधाय समृद्धोऽभूत् । "किं तत्सत्यम्" इति पृच्छद्भ्यः शिष्येभ्यो "भूर्भुवः सुवः" इति मन्त्रस्वरूपं प्राह । एतस्य वाक्सम्बन्धि सत्यत्वात् एतेनाग्निमादधानः समृद्धो भवति । अपि चासौ सत्यप्राशूर्भवत्येव । प्रकर्षेणाश्यते व्याप्यतेऽभिमतमनेनेति प्राशूः पराक्रमः । सत्यः कदाचिदप्यविसंवादी प्राशूः, अपि च एवं व्याहृतिमहिमानं विद्वान् शत्रुं मारयितुमभिचरन्नेनं हिनस्त्येव ॥

सामर्थ्यप्रदर्शनेन व्याहृतित्रयं प्रशंसति । "भूरित्याह । प्रजा एव तद्यजमानः सृजते । भुवदित्याह । अस्मिन्नेव लोके प्रतितिष्ठति । सुवरित्याह । सुवर्गएव लोके प्रतितिष्ठति" इति । योऽयं भूरिति मन्त्रमुच्चारयति असौ तन्मन्त्रसामर्थ्येन प्रजाः पुत्रपौत्रादिका उत्पादयति । एवमुत्तरयोरपि योज्यम् ।

सामान्येन विहितं व्याहृतित्रयं पुनर्विशेषाकारेण विधत्ते ।